

BIBLIOTEKA
SHËTETIT

BSH-2

H 35

**JORDAN
HAXHINIKOLLA**

**NË
MES
TË
NJERËZVE**

DRAMË

8SH-2

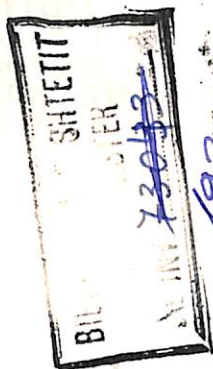
H. 35

JORDAN HAXHINIKOLLA

NË MES TË NJERËZVE

dramë

3 akte dhe 1 tablo

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

PERSONAZHET

VIKTORI
LUMTOJA
BESNIKU
ZANA
VERA

ISLAMI
DRITA
ZYLOJA
ARTANI
AGRONI
KUZHINIERJA
QEMALI

mjek
mësuese, vullnetare
mjek, vullnetar
infermiere, kooperativiste
brigadiere dhe sekretare e
organizatës bazë
stallieri i kooperativës
e re kooperativiste
kooperativist
i ri vullnetar
traktorist
kooperativiste
shoferi i kooperativës

AKTI I PARË

Ambulancë e thjeshtë spitali në një kooperativë bujqësore të bashkuar. Një korridor me një stol për të sëmurët. Ambulanca ka dy dyer ballë për ballë, një shtrat vizite, një dollap, një dritare nga ku duket një pjesë e fshatit. Në ambulancë nuk ka njeri. Pas pak hyjnë në skenë Zana dhe kuzhinierja:

ZANA — Pasnesër të takon ta mjekosh plagën.

KUZHINIERJA — Të falmnderit, moj bijë. Ika unë tani se më pret kuzhina. (Niset.)

ZANA — Na gatuj ndonjë gjë të mirë sot për drekë.

KUZHINIERJA — Hiç mos u bëj merak. (Del. Zana merret me punë, pastaj shkon prapa paravanit. Në këtë kohë hyjnë në korridor Drita me Viktorin.)

DRITA — Ja, ky është spitali. (I bie derës. Nuk përgjigjet njeri, e hap derën dhe nuk e sheh Zanën). S'paska njeri. Doktor, unë po iki., Ju rrini këtu në stol.

VIKTORI — Ju falemi nderit. (Hyn Agroni i veshur me pizhame.)

DRITA — Agron, si je sot?

AGRONI — Më mirë. Nuk kam më temperaturë.

DRITA — (Viktorit.) Njihuni... I fejuari im. (Viktori me Agronin shtrëngojnë duart. Drita me Agronin bisedojnë pak çaste pa zë).

AGRONI — Do të ikësh?

DRITA — Do të nisem për në fshatin Drizë. (Viktorit). Ditën e mirë, doktor.

- VIKTORI — Ditën e mirë!
- AGRONI — Po të shoqëroj deri tek dera. *(Dalin të zënë për dore. Zana kalon nga ambulanca në korridor).*
- ZANA — Po ti, shok, mos je i sëmurë?
- VIKTORI — Jo... jo... nuk kam asgjë.
- ZANA — Kujtova se mos...
- VIKTORI — Kërkoj doktor Besnikun. A është këtu?
- ZANA — Tani është duke bërë vizitën e të sëmurëve dhe kur viziton nuk do që ta shqetësojnë.
- VIKTORI — Domethënë se është këtu?
- ZANA — Po.
- VIKTORI — Do ta pres, sa të mbarojë vizitën. *(Zana hyn në ambulancë, merret me punë, por i kujtohet diçka dhe del përsëri në korridor).*
- ZANA — Po ti kush je?
- VIKTORI — Jam transferuar nga Tirana për të punuar në spitalin tuaj.
- ZANA — A? Ti je mjeku që?...
- VIKTORI — Po!
- ZANA — Ne kemi kohë që të presim. Na tha doktori që do të vijë një mjek nga Tirana... Por urdhëro brenda, doktor.... ma jep valixhen... *(Hyjnë në ambulancë. Zana vendos valixhen prapa paravanit.)*
- VIKTORI — *(Ulet dhe i hedh një vështrim ambulancës.)*
- ZANA — Do ta kalosh mirë këtu!
- VIKTORI — *(Nëpër dhëmbë).* Sigurisht!
- ZANA — The gjë?
- VIKTORI — Jo... jo... Jam ca i lodhur nga rruga.
- ZANA — Dukesh... Por ulu *(I afron karrigen.)*
- VIKTORI — Të falem nderit!

ZANA — Në spitalin e Tiranës, ku ke punuar, doemos është ndryshe. Atje... ke pasur të bësh me shumë të sëmurë... Por dhe ne këtu, të të them të drejtën, kemi goxha punë. Veç të sëmurëve kohën më të madhe na e ha profilaksia: pastërtia, vaksinimet, kontrollet shëndetësore... Por ama kemi një kolektiv të mirë... Nejse, kur t'i njohësh do të bindesh vetë...

VIKTORI — Patjetër!

ZANA — Tani që erdhe dhe ti, doktor Besniku do ta ketë më lehtë.

VIKTORI — Sigurisht!

ZANA — Me Besnikun do ta kalosh mirë... Këtu lenë kokën për të...

VIKTORI — Ashtu?!

ZANA — Ama duhet të dish një gjë: besimin dhe respektin e njerëzve e ka fituar me mund e me djersë... Askush nuk të nderon sot po nuk punove. Apo jo?

VIKTORI — As topi nuk e lot!

ZANA — Jemi kooperativë e zmadhuar. Janë dhjetë fshatra që presin ndihmë nga ne.

VIKTORI — Sa? Dhjetë fshatra?!

ZANA — Po.

VIKTORI — Telefon a keni këtu?

ZANA — Kemi, si nuk kemi... Ja tek është...

VIKTORI — Të falem nderit.

ZANA — Siç duket nuk paske qenë ndonjëherë në fshat...

VIKTORI — Po me Tiranën a mund të flasësh?

ZANA — Po si jo? Me çdo vend mund të lidhesh.

VIKTORI — (Del për të marrë telefonin. Zana e ndjek me sy, pak e habitur).

ZANA — Sigurisht... Patjetër... Ashtu... As topi nuk e lot... S'po marr vesh gjë. Mos ndoshta e ka dhe nga lodhja!

VIKTORI — *(Nga jashtë.)* Alo, shoqe, Tiranën desha. A ka mundësi të më lidhësh. Mirë... do të të marr më vonë: *(Hyn Lumtoja, troket në derë dhe futet brenda në ambulancë.)*

LUMTOJA — Mirëdita, Zana!

ZANA — Mirë se vjen, shoqja mësuese!

LUMTOJA — *(E shqetësuar.)* Si është Bardha sot, moj Zana?

ZANA — Si të të them.

LUMTOJA — Më thanë që është rënduar.

ZANA — Po. Lumto.

LUMTOJA — Qe shëndosh e mirë. As unë nuk e kuptoj se si u sëmur ashtu menjëherë. Desha të pyes Besnikun se si do t'i vejë filli asaj vajze. *(Hyn Besniku me stetoskopin në qafë.)*

ZANA — Ja tek erdhi.

LUMTOJA — Mirëdita, doktor!

BESNIKU — Tungjatjeta!

LUMTOJA — Erdha të pyes për nxënësen time.

BESNIKU — Një minut, të lutem! *(Shkruan diçka në kartelë. Ia tregon Zanës dhe diçka bisedojnë pazë. Zana merret me punë.)* Tani urdhëro!

LUMTOJA — Si është puna e Bardhës?

BESNIKU — Po... Të them të drejtën me gjithë përpjekjet që po bëjmë për ta shëruar atë vajzë, gjendja e saj nuk po më pëlqen.

LUMTOJA — Si shpjegohet? Mos ka ndonjë gjë me rrezik? Mua mund të ma thuash ... Besoj se nuk më fsheh gjë.

BESNIKU — As unë nuk e di se si ndodhi. Kishte

marrë për mirë, kur një ditë vajza u keqësua...

Nejse... Kam besim se do ta shërojmë.

LUMTOJA — Të lumtë goja!

BESNIKU — Për këtë do të na ndihmosh dhe ti, Lumto.

LUMTOJA — Unë?... Por unë nuk jam mjek.

BESNIKU — Por je mësuesja e saj, ama. Sa herë që vjen në dhomën e Bardhës, asaj i shkëlqejnë sytë nga gëzimi. Kjo do të thotë që ardhjen tënde vogëlushja e pret me interesim dhe çdo gjë, dhembja, temperatura sikur i lehtësohen.

LUMTOJA — A ka mundësi ta shoh pak?

BESNIKU — Po të shoqëroj.

LUMTOJA — Të falem nderit!

BESNIKU — Dalim? *(Dalin. Pas pak Lumtoja kthehet në korridor)*

LUMTOJA — Sa shumë që përvëlonte! Sa ishte dobësuar! Ma këputi shpirtin tek e shihja të zbetë e të pafuqishme... Unë e kam parasysh Bardhën të shkathët, të gjallë, çamarroken e klasës. *(Hyn Besniku.)*

BESNIKU — Hë?

LUMTOJA — Si do të bëhet me të, Besnik?

BESNIKU — Do të përpiqem ta shëroj. Disa sëmundje kështu janë: kanë periudha keqësimi, nuk largohen lehtë e lehtë... Më fal një minutë, *(Hyn në ambulancë,)*

VIKTORI — Doktor Besniku?

BESNIKU — Po ... urdhëro?

VIKTORI — Unë jam mjeku që u transferova në spitalin tuaj.

BESNIKU — Vërtet? Më fal, të lutem të më falësh. Unë isha pak i hutuar, po përse nuk më folët? Je doktor Viktori, apo jo?

VIKTORI — Po, unë jam... Po e shoh që je shumë i
zënë. Pres ...

BESNIKU — Ulu, të lutem. Po si je? A u lodhe ndo-
pak nga udhëtimi?

VIKTORI — Që nga stacioni deri këtu erdha në këmbë.

BESNIKU — S'ka gjë... Besoj se je kënaqur me pa-
noramën e fshatit tonë. Ajo copë rrugë është
pjesa më e bukur. E di? Unë shpeshherë e bëj
në këmbë dhe të të them të drejtën kënaqem.
Fshati ka romantikën e vet. Fushë që zverdhon,
kodra me pemë, ajër të pastër, lumi që ndrit
si shirit i argjendtë, njerëz që punojnë plot gë-
zim në arat pa mbarim...

VIKTORI — Fshat i bukur me gjithë mend... I siste-
muar,... por ama u lodha ca.

BESNIKU — Do të mësohesh edhe me të ecur. Të ecu-
rit të bën mirë,... të mban në formë. (*Ndërron
bisedë.*) Do të të njoh me shoqen Lumto, më-
suese në shkollën e fshatit (*Del në korridor,
thërret Lumton dhe hyjnë në ambulancë. Lum-
toja dhe Viktori shihen gjatë. Ai ia shtrëngon
dorën me të dy duart.*) Doktor i ka ardhur në
fshat tek ne dhe do të punojë në spitalin tonë.

VIKTORI — Gëzohem!

BESNIKU — Ke qenë tjetër herë në këtë fshat?

VIKTORI — Jo!

BESNIKU — Unë dhe Lumtoja jemi qytetarë. Po të
them të drejtën nuk e ndiejmë veten keq këtu.
Kooperativistët janë njerëz bujarë, të sigurtë
e të respektueshëm... Ke për t'i njohur dhe do
të bindesh.

VIKTORI — S'kam asnjë dyshim... Ndoshta është kështu
si thua.

BESNIKU — Jo ndoshta, por kështu është.

LUMTOJA — Kjo është më se e vërtetë!

(Besnikut) Unë po iki, ju keni punët tuaja...

Ditën e mirë!

BESNIKU — Mirupafshim!

VIKTORI — Ditën e mirë! (Lumtoja del)

BESNIKU — Si e kam profesor Petritin, si është me shëndet?

VIKTORI — Edhe ai u transferua në spitalin e një rrethi.

BESNIKU — Ashtu? Është mjek i zoti... Studjon mjaft. Njeriu gjithmonë ka diçka për të mësuar. Jeta midis njerëzve është një shkollë e madhe, është laborator i madh, do të thoshja...

VIKTORI — E çfarë do të mësojë tani profesor Petriti, atje ku ka vajtur, ë! Çfarë? Duhet të jemi objektivë. Për mendimin tim ai mund të japë vetëm atje ku punonte më parë.

BESNIKU — Më vjen keq, po nuk jam dakord me mendimin tënd. Edhe njerëzit në bazë kanë nevojë për specialistë, për njerëz të aftë. Prandaj mjekët duhet të venë sa më afër njerëzve.

VIKTORI — (I zënë ngushtë.) Nuk desha të thosha atë... E kisha fjalën tek fakti se ai është i pazëvendësueshëm.

BESNIKU — Sot nuk ka më njerëz të pazëvendësueshëm... Kur erdha këtu gjuhëgjatët filluan të pëshpërisin. «Po e mbushi motin doktori këtu, ne shpohemi në hundë»... Unë i mbusha tre vjet që banoj e punoj këtu në fshat, po llafazanët nuk u shpuan në hundë... (Qesh).

VIKTORI — Po të doni e lëmë këtë bisedë. A kanë menduar për mua se ku do të banoj?